

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2023 r. na posiedzeniu

zażalenia I. K.

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego XI Wydziału Karnego Odwoławczego
Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 2 października 2023 r., sygn. akt XI Ka 544/22

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 20 października 2022 r., sygn. akt XI Ka 544/22

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 listopada 2021 r., sygn. akt II K 603/19, Sąd Rejonowy w Rykach uznał I. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. skazał go na karę grzywny w wysokości stu stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Na podstawie art. 41a § 1 k.k. oraz art. 41a § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych R. W. i K. W. przez okres 3 lat od uprawomocnienia się wyroku na odległość mniejszą niż 50 metrów. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej od tego orzeczenia przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w Lublinie, wyrokiem z dnia 20 października 2022 r., sygn. akt XI Ka 544/22, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

W dniu 31 lipca 2023 r. I. K. „poprzez” Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim, skierował do Prokuratora Rejonowego w Rykach, wniosek o wniesienie

skargi kasacyjnej, na korzyść skazanego, od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 20 października 2022 r., sygn. akt XI Ka 544/22 (k. 496 i n.).

Pismo to zostało potraktowane jako osobista kasacja skazanego i zarządzeniem z dnia 2 października 2023 r., sygn. akt XI Ka 544/22, Zastępca Przewodniczącego XI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Lublinie odmówił jej przyjęcia wobec złożenia po terminie (k. 506 - 507).

Od powyższego zarządzenia, w ustawowym terminie (k. 512 – 519), I. K. wywiódł zażalenie, w którym podniósł między innymi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na potraktowaniu jego wniosku z dnia 31 lipca 2023 r. jako właściwej skargi kasacyjnej i w konsekwencji nieprzekazanie ww. pisma adresatowi.

W konkluzji skarżący wniósł m.in. o uchylenie zaskarżonego zarządzenia w całości i skierowanie jego wniosku z dnia 31 lipca 2023 r. do Prokuratora Rejonowego w Rykach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się zasadne w tym sensie, że musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego zarządzenia. Bez wątplenia bowiem pismo skazanego z dnia 31 lipca 2023 r. nie było osobiście sporządzoną kasacją i w konsekwencji nie istniały jakiegokolwiek podstawy do wydania zarządzenia o odmowie jego przyjęcia w oparciu o treść art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 524 § 1 k.p.k. Z pisma tego wynikało jednoznacznie, że jest ono skierowanym przez skazanego do Prokuratora Rejonowego w Rykach wnioskiem o wywiedzenie na jego korzyść kasacji od ww. wyroku Sądu Okręgowego i w konsekwencji wymagało skierowania go, zgodnie z art. 118 § 3 k.p.k., do tego organu.

Z powyższych przyczyn, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone zarządzenie z dnia 2 października 2023 r. jako wydane na skutek błędnego odczytania treści pisma skarżącego z dnia 31 lipca 2023 r. W przedmiotowej sprawie nie było przy tym konieczne wydanie rozstrzygnięcia następczego.

Po zwrocie akt, właściwy organ Sądu Okręgowego Lublinie, podejmie czynności, których konsekwencją będzie przekazanie pisma z dnia 31 lipca 2023 r. jego adresatowi.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy postanowił jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[SOP]

[a!]

